

Laurent Ulrich
Arcybiskup Paryża
Kancierz Instytutu Katolickiego w Paryżu
DOI: 10.15290/std.2024.10.10

HOMILIA ABP. LAURENTA ULRICHA – NABOŻEŃSTWO PONOWNEGO OTWARCIA PARYSKIEJ KATEDRY NOTRE-DAME¹ (sobota, 7 grudnia 2024 r., Notre-Dame de Paris)

To prawdziwa pieśń uwielbienia, którą w ten błogosławiony wieczór wnosimy do Boga, Ojca wszystkich ludzi. Od pięciu lat oczekiwaliśmy na ten dzień – i oto nadszedł! Składamy dziękczynienie za ten niezwykle plac budowy. Realizowany z ogromną energią, ale także z wielką determinacją wszystkich zaangażowanych stron, które pragnęły jego powodzenia – ku radości wszystkich, rzecz jasna; ku satysfakcji z podjęcia i zrealizowania niezwyklego wyzwania; oraz – co również warto podkreślić – dla chwały Francji, której firmy wykazały się niezwykle kunsztem w tradycyjnych metodach renowacji! To piękne uwielbienie Boga, który pozwolił nam zrealizować to, co na pierwszy

¹ Homilia Arcybiskupa Paryża zatytułowana „Homélie de Mgr Laurent Ulrich – Office de réouverture de Notre-Dame de Paris” została przetłumaczona na język polski za zgodą samego autora, abp. Laurenta Ulricha, przez ks. Leszka Mariusa Jakoniuka. Tłumaczenie polskie oparte jest na tekście francuskim opublikowanym na oficjalnej stronie diecezji paryskiej: <https://dioceseparis.fr/homelie-de-mgr-laurent-ulrich-64902.html> [dostęp: 17.12.2024]. Teksty Arcybiskupa Paryża w języku polskim zostały opublikowane w tym czasopiśmie w chronologii ich wygłoszenia.

L’homélie de l’Archevêque de Paris intitulée „Homélie de Mgr Laurent Ulrich – Office de réouverture de Notre-Dame de Paris” a été traduite en polonais avec l’autorisation de son auteur, Mgr Laurent Ulrich, par le père Leszek Marius Jakoniuk. La traduction polonaise est basée sur le texte français publié sur le site officiel du diocèse de Paris: <https://dioceseparis.fr/homelie-de-mgr-laurent-ulrich-64902.html> [accès le 17 décembre 2024]. Les textes de l’Archevêque de Paris ont été publiés en polonais dans cette revue scientifique, selon l’ordre chronologique de leur prononciation.

rzut oka wydawało się niemożliwe: „z prochu podnosi nędzarza, z błota dźwiga ubogiego, by go posadzić wśród książąt, wśród książąt swojego ludu” – mówi psalmista.

Kościół nie jest jednak miejscem wyłącznie dla możnych, przywódców czy notabli – pragniemy, aby mógł do niego przyjść każdy, nawet ten, kto dotąd nie czuł się do tego godny.

Tak wielu mężczyzn i kobiet sądzi, że nie są zaproszeni do wejścia do kościoła, ponieważ wydaje im się, że jest on zarezerwowany dla tych, którzy chodzą tam od zawsze, którzy znają obowiązujące w nim zasady, którzy potrafią śpiewać, którzy mogą złożyć ofiarę, którzy prowadzą moralnie nienaganne życie, którzy mają odpowiednie znajomości. Tymczasem kamieniem węgielnym tego gmachu – ponieważ słowo „kościół” oznacza zarówno budynek, jak i wspólnotę – jest Chrystus. Apostoł Paweł przypomina o tym chrześcijanom z Efezu – młodej wspólnocie, której rozwój i dojrzewanie obserwował niczym piękną rodzinę wierzących.

To oznacza, że drzwi są otwarte dla wszystkich – nawet jeśli ktoś jest tylko przejazdem, obcokrajowcem, czy też nie należy do stałych bywalców. Każdy tutaj może wejść i pozostać sobą, bez stawania się wyznawcą Chrystusa – może po prostu pozostać jako gość, który odnajduje w tym miejscu piękno, zachwyt, skupienie, wewnętrzny pokój i poczucie obecności przepełnionej pokojem i bezpieczeństwem. Chrystus również i przed nimi otwiera drzwi swojego serca.

Bóg przyjął ludzkie ciało z Dziewicy Maryi, którą tu, w tej świątyni, czcimy. To właśnie ten dom, ten wyjątkowy kościół, ta katedra – pełna harmonii w swoich proporcjach i całkowicie zwrócona ku tajemnicy Chrystusa – jest znakiem ogromnej radości wierzących oraz milionów mężczyzn i kobiet, dzieci, osób w podeszłym wieku, chorych i osób niepełnosprawnych.

Ten kościół, ta katedra, która przemawia do tak wielu serc, przetrwała wieki, zachowując swoją rozpoznawalną tożsamość, ale jednocześnie wzbogacając się o nowe formy wyrazu, dzięki którym stawała się bliska każdej epoce. W zadziwiający sposób i w naszym wieku zyskała nową sławę, która uzasadnia troskę, jaką jej poświęcamy. Jest niczym swego rodzaju orędziem przenikającym epoki i granice.

Wy, którzy tu wchodzicie, witamy Was serdecznie! Niezależnie od tego, czy jesteście chrześcijanami, czy nie, wierzącymi, czy niewierzącymi, Dziewica Maryja wyciąga do Was ramiona, wysłuchuje Was i ukazuje Wam swego Syna, Jezusa, któremu niech będzie cześć i chwała – dziś i na wieki!

Thumaczenie tekstu z języka francuskiego Leszek Marius Jakoniuk